

var indbudt til Mødet, besvaredes derhen, at Indbyderen ikke — en naturlig Følge af Artiklens Affattelse — havde anset sig berettiget til at indbyde andre end dem, der havde anmodet om Indbydelse.

Der nedsattes et Udvalg, som skulde forberede Sagen og indvarsle til større offentligt Møde i Oktober eller November. Pastor Birke-dal indvarslede straks dette Udvalg til Møde Tirsdag d. 13. ds.

Saaledes staar Sagen, og jeg tillader mig nu at opfordre D. K. S. til enten at anmode dette Udvalg om Tilladelse til gennem Repræsentanter at overvære Udvalgsrådet — uden Stemmeret — eller bemyndige Frøken Hulda Hansen (Holstebro, nu Frederiksborg), til at tale paa D. K. S.s Vegne — såfremt hun, naar hun får de nødvendige Oplysninger, er villig dertil. Frøken Hansen er Medlem af Udvalget.

D. K. S. har den Pligt at stille Sagen over Personerne. Sagen løses sikkert bedst af Mænd og Kvinder i Forening; men D. K. S. har som Organisation den Pligt at tale med og at yde sin værdifulde Assistance. Lad os, for at ikke Sagen skal gribes uheldigt an fra nogen af Siderne, straks fra første Færd få skælnet mellem den nye Forenings Opgaver og D. K. S.s Opgaver. Om Målet er vi enige — lad os i Fællesskab finde Midlerne. — I Tilslutning hertil:

D. K. S. holder jo Bestyrelsesmøder med Beretning fra Udvalgene, Drøftelser og Vedtagelser, kan vi ikke få en kort Beretning fra disse i Kv. og Samf.?

Vi menige Medlemmer vil nemlig gerne holdes à jour med, hvor langt man er med de forskellige „Sager“ og — er dette urimeligt?

*Deres ærbødige Medlem.*

## Bøger.

G. B. N. F.:

*Selma Lagerlöf: Christuslegender.*

For Selma Lagerlöfs trofaste læsere vil hendes sidste bog ikke indeholde meget nyt; en del af fortællingerne fandtes allerede i „Drottningar i Kungahälla“, andre, maaske de fleste, har været trykte i nordiske julehefter.

Men en glæde blir det alligevel at læse den; få har som hun fået evne til at række bægeret til „tusende, som törsta efter sång“, det bæger, der fyldes ved den livsens strøm,

som man kalder poesi, og „som anstår hvar man's mun“, så at det kan læske alle, gamle og unge, lærde og ulærde.

Hun er som få en født Digter, og som sådan har hun fået evnen til at øse af den kilde, som vi andre ikke kan finde, og evne til at se der, hvor vi andre er blinde; kunde man ikke sætte som motto over denne lille samling legender — som over det meste af hendes forfatterskab — de ord, som den gamle „farmor“ siger i den første henrivende lille fortælling, at det ikke kommer an paa sol eller måne og heller ikke paa lys eller lampe, men på „at have de øine, som kan se Guds herlighed“? —

Skulde man fremhæve enkelte af disse fortællinger, måtte det vel af de ældre blive bearbejdelserne af de smukke naive legender om Christi barndom: „Flugten til Ægypten“, hvor barnet får den ældgamle daddelpalme til at bøje sig til jorden, så at de udmattede flygtninge kan læske sig med dens frugter, eller „I Nazaret“, hvor han laver små lerbegle, farver dem med vandet, som er gyldent af aften solens stråler, og tilsidst får dem til at flyve.

Af de nyere måtte det ubetinget blive „Ljussågan“, eller som vi på dansk må nøies med at sige: „Flammen“. Det er en fortælling om en tapper ung adelsmand, der er så stridslysten og vild, at hans unge hustru føler sin kærlighed — der var som et stort gyldenstykket klæde — svinde ind, og derfor forlader ham; og en fortælling om, hvordan han vinder hende igen, ikke ved sine bedrifter, som han haaber, men da han selv har lært at tænke så hensynsfuldt og „tage så blødt“ som en kvinde. ved at vogte den lille flamme, han har fået lov at tænde ved Christi grav, og fører den trods mange hindringer under en lang, ensom, farefuld rejse hjem til domkirken i Florens. — „Christuslegender“ er en perle i den nordiske litteratur og vil engang blive regnet til dens klassiske værker.

Skade, at sådanne bøger må oversættes på dansk. K. M.

*Pauper Frater: Det faste Punkt.* 111 Sider. Gyldendalske Forlag. København 1904.

Der er i det religiøse Liv herhjemme Ting, der tyder paa, at Søren Kierkegaard først nu begynder at faa den danske Menighed i Tale. Det synes at gaa op for Folk, at han ikke var blot en fanatisk Kirkestormer, men en af de gode Mænd, i hvis Hjerte, som Carlyle skriver, det religiøse Princip i lønlig Længsel